

STOJÍ ZA TO VOLIT (ZLO)?

Už je to všude. **Bezobsažné předvolební blábolení** politiků, a pokud hodně, hodně hledáme, tak i političek. Jejich ksichty na billboardech s hesly, co vlastně nic neznamenají. Pokud se na ně podíváme, pro obyčejného člověka nemají žádný význam, nic se pro něj nezmění.

Velká část politiků ale ví, že něco nabídnout lidem, kteří během třiceti let budování kapitalismu ztratili mnoho jistot a především jakýs takýs pocit důstojnosti, přece jen musí. Jedno je jisté: nemohou jim nabídnout opravdovou **důstojnost, která by lidem plynula z toho, že mají skutečný vliv na dění kolem sebe**, že se nemusí plazit před šéfy a nechat si všechno líbit, že mají nějakou kontrolu nad výsledky své práce, že se nemusí krčit před všeobjímajícím byrokratickým systémem... A tak politici nabízejí jen náhražky důstojnosti, které jsou založeny na odmítnutí druhých, zpravidla slabších a ještě bídňějších. Nečekejme od nich, že nám zajistí důstojnost vycházející z možnosti **nakládat svobodně se svým životem bez neustálého váhání, zda se podřídí požadavkům kapitalistického systému a státní byrokracie, nebo chcípnout hlady, či se nechat zvalchovat policejním obuškem**. Nic takového politici zajistit ani nemohou, jelikož by popřeli systém, v jehož rámci smějí parazitovat na úsilí pracujících. Nic takové by jim systém ani při jejich nejlepší vůli neumožnil, jelikož takovou důstojnost si můžou vzít pouze sami lidé tím, že se postaví systému, pro který jsou jen levnou pracovní silou na jedné straně a poslušnými spotřebiteli na straně druhé. Proto také anarchisté a anarchistky vždy u příležitosti voleb opakují heslo: **Kdyby mohly volby něco změnit, dávno by je zakázali**.

Nejosvědčenější náhražkou důstojnosti je nacionalismus. Stačí lidem vnutit, že jsou součástí celku, jenž je ale velmi nesourodý, protože zahrnuje jak menšinu těch, kteří poroučí, tak většinu těch, kteří jsou nuceni poslouchat. A není těžké uhodnout, v čí prospěch takový stav existuje. A tak se sociální demokraté chlubí, že díky jejich účasti ve vládě se sem nedostal žádný uprchlík. Podle těchto asociálů totiž nejsou uprchlíci lidé a mezilidská solidarita je sprosté slovo. Ostatní partaje razí stejné stanovisko, ale aspoň si neříkají „sociální“. Nacionalismus je základem politiky i takových komunistů, kteří dělají, co mohou, aby udrželi u moci miliardářského premiéra, v jehož fabrikách by nikdo

z nich asi pracovat nechtěl. Premiér se svým „hnutím“ ANO (co je to za hnutí, když ho založil a řídí jeden člověk?) zas, ač sám cizinec, nadává na cizáky a staví se do role obránce před Evropskou unií, z jejíchž fondů tak rád a bohatě čerpá do vlastních kapes. Extrémem v politickém obchodu s nenávisťmi pak jsou samozřejmě protofašistické strany, jako je SPD nebo Trikolora.

Další trik na voliče a snaha o náhražku důstojnosti je volání po změně. Mistrem v tomto oblbování je v těchto volbách koalice Spolu, kterou tvoří léty zprofanované pravicové partaje ODS, KDU-ČSL a TOP 09. Tak moc slibují „změnu, které se dá věřit“, až se za stokrát opakovanou lží ztrácí skutečnost, že **žádnou změnu nenabízí, ale zas jen pravičáckou konzervativní politiku přísnosti na chudé a privilegii pro již privilegované**.

Pak tu jsou strany, které se tváří jako progresivní. Jenže Piráti i přes proklamovanou image mladých transparentních nadšenců, kteří chtějí „změnu“, nezakryjí, že se už dávno stali klasickou partají se svým zákulisním politikařením a vnitrostranickými klikami, přes které se jen tak někdo neprosadí. A pokud by někdo hledal svěží vítr v marginální straně, jakou je Levice, neubrání se pocitu na zvracení při její obhajobě státně kapitalistické diktatury na Kubě. A zatím **každá strana, která šla kdy do voleb s protikorupčním programem, skončila skrz naskrz zkorumpovaná**, takže proč věřit Šlachtovi (který stejně jako Babiš neví, co znamená slovo hnutí), jehož vlhké sny se navíc točí kolem soudy neomezované moci policie?

Kdo je spokojený se stávajícím stavem, to znamená s kapitalistickým systémem založeným na vykořisťování lidí a drancování přírody, jde k volbám. Kdo spokojený není, má několik možností – snažit se zvolit nejmenší zlo, rezignovat a nevolit, nebo **nevolit, ale začít se zajímat, jak je možné dojít ke skutečné změně a dosáhnout skutečné důstojnosti nejen pro sebe, ale i pro svou komunitu**.

Jenže to chce aktivní přístup, spojit se s dalšími a začít tvořit politiku zdola, která nebude ve vleku kapitalistických zájmů, protože bude stát mimo ně, a tím pádem i proti nim. Ohledně přístupu je stejným projevem politické pasivity, jestli k volbám jdete nebo zda rezignujete na to, co se s vámi a kolem vás děje. **Ale proč volit menší zlo? Proč vůbec volit zlo?**